

idea

HEGEL

GİRİŞ

TARİH FELSEFESİ — I

İDEA D1 2011/04

HEGEL
Tarih Felsefesi
I
GİRİŞ

Çeviren
Aziz Yardımlı

idea • istanbul

İDEA CEP KİTAPLARI — 014

İdea Yayınevi

Şarap İskelesi Sk. 2/106-107 34425 Karaköy — İstanbul
iletisim@ideayayinevi.com / www.ideayayinevi.com

Bu çeviri için © AZİZ YARDIMLI 2006; 2010
GEORG WILHELM FRIEDRICH HEGEL

Tarih Felsefesi

Vorlesungen Über Die Philosophie der Geschichte

Birinci baskı 2006

İDEA CEP KİTAPLARINDA Üçüncü baskı 2011

Tüm hakları saklıdır. Bu yayımın hiçbir bölümü

İdea Yayınevinin ön izni olmaksızın

yeniden üretilemez.

İDEA CEP KİTAPLARI DİZİSİ 014 / FELSEFE 8

SÜRELİ YAYIN

YAYININ ADI: Hegel; *Tarih Felsefesi I - Giriş*

YETKİ SAHİBİ / SORUMLU MÜDÜR: ALİYE ZEYNELOĞLU

YÖNETİM YERİ: İDEA YAYINEVİ

Şarap İskelesi Sk. 2/106-107 34425 Karaköy — İstanbul

YAYININ SÜRESİ: 30 GÜNDE BİR

BASKI: BAYRAK MATBAASI

Davutpaşa Cad. 14/2 34015 Topkapı — İstanbul

DAĞITIM: YAYSAT

Doğan Medya Tesisleri, Hoşdere Yolu 34517 Esenyurt — İstanbul

Printed in Türkiye

ISSN 2146-118X

İDEA D1 2011/04

İçindekiler

Giriş 7

- I. Tarihi İrdelemenin Türleri ve Felsefi Tarih İrdelemesinin Genel İlkesi 7
- II. Bu İlkenin Daha Yakın Belirlenimi 23
 - a) *Tinin Doğasının Soyut Öğeleri* 23
 - b) *İdeasının Edimselleşmesinin Aracı* 27
 - c) *Bu Edimselleşmenin Varoluşsal Şekli* 45
- III. Dünya Tarihinin Süreci 62
 - a) *Gelişmenin İlkesi* 62
 - b) *Tarihin Başlangıcı* 65
 - c) *Tarihin Sürecinin ve Tarihsel İlerlemenin Türü* 72

Tarihin Coğrafi Temeli 89

- a) *Yeni Dünya* 90
- b) *Eski Dünya* 97
 1. Coğrafi Ayrımlar 98
 2. Tekil Yer Bölümleri 99
 - Afrika 102
 - Asya 110
 - Avrupa 113

Bölümleme 114

EKLER

Kitap Üzerine Notlar 121

Sözlük 123

Dizin 125

Giriş

Bu derslerin konusu Dünya Tarihinin felsefesidir; eş deyişle, bu Tarih üzerine ondan çıkarmış olduğumuz ve içeriğinden örnekler olarak durulaştırmayı istediğimiz genel gözlemler değil, ama Dünya Tarihinin kendisidir.¹

I. İlk olarak, ne olduğunun açıklık kazanması için, herşeyden önce Tarihi ele almanın başka yollarının bir yoklaması zorunlu görünür. Genel olarak irdelenecek üç Tarih türü vardır:

- a) kökensel Tarih,
- b) düşünsel Tarih
- c) felsefi Tarih.

a) Birincisi açısından birkaç addan söz etmenin hemen belirli bir tablo vereceğini düşünüyorum; örneğin *Herodotus*, *Thukydides* ve aynı türden daha başka Tarih yazarları başlıca gözlerinin önünde yer alan ve kendileri ile aynı tını paylaştıkları eylemleri, olayları ve durumları betimler, dışsal olarak bulunanı tinsel tasarımın alanına aktarırlar. Dışsal görüngü böylece içsel tasarım olur. Benzer olarak, şair de duygularında bulduğu gereci tasarım yetisi için işlemekten geçirir. Hiç kuşkusuz, bu dolaysız Tarih yazarları

¹Burada temel alınacak bir ders kitabından söz edemiyorum; *Tüze Felsefesinin Anahatları* başlıklı çalışmamda, §§ 341-360, daha şimdiden böyle bir Dünya Tarihinin daha yakın kavramını olduğu gibi, onun irdelemesinden doğan ilkeleri ya da dönemleri de sundum.

da başkalarının bildirim ve anlatılarını ellerinin önünde bulmuşlardır (bir insanın yalnız başına her şeyi görmesi olanaklı değildir), ama bu gene de yalnızca şairin ona çok şey borçlu olduğu gelişmiş bir dili bir bileşen olarak önünde bulması gibidir. Tarih yazarları bu akıp giden yitici öğeleri bir araya bağlar ve onları ölümsüzlük için Mnemosyne'nin Tapınağına yerleştirirler. Efsaneler, halk şarkıları, gelenekler böyle kökensele Tarihten dışlanmalıdır, çünkü bunlar tarihsel olarak henüz puslu öğelerdir ve bu nedenle bilinçleri puslu halkların tasarımlarına aittir. Burada ne olduklarını ve ne istediklerini bilen halklar ile ilgilenmeliyiz. Görülen ya da görülebilir edimselliğin toprağı bundan böyle daha sağlam bireyselliğe gelişmiş halklarda tarihsel öğeyi oluşturmayan o efsanelerin ve şiirlerin büyüme zemini olan geçicilikten daha sağlam bir zemin sağlar.

Böyle kökensele Tarih yazarları önlerinde yer almış olan olayları, eylemleri ve durumları bir tasarım yapıtına çevirirler. Böyle Tarihlerin içeriğı bu nedenle çok geniş kapsamlı olamaz (*Herodotus, Thukydides, Guicciardini* incelenebilir); çevrelerinde bulunan ve yaşayan onlar için özsel gereçtir; yazarın eğitsel biçimlenişi ve yapıtına içerik yaptığı olayların biçimlenişi, yazarın tını ve anlattığı eylemlerin tını *bir ve aynıdır*. Az çok kendisinin de katıldığı, en azından birlikte yaşadığı şeyleri betimler. Tablosunu kısa zaman dönemlerinden, insanların ve olayların tekil şekillerinden, üzerlerine düşünülmemiş tekil özelliklerden oluşturur, öyle ki ürettiğı imgeleri kendi doğrudan gözlemlerinde ya da ona doğrudan anlatılanlarda önünde buldukları denli belirli bir yolda gelecek kuşakların imgelemine önüne getirebilsin. Derin düşünce ile hiçbir işi yoktur, çünkü önündeki olguların tınında yaşar ve henüz onların üzerinde ve ötesinde değildir; eğer, Sezar'ın durumunda olduğu gibi, generaller ya da devlet adamları sınıfına aitse, o zaman tarihsel olarak ortaya çıkanlar *onun* ereklerinin kendileridir. Eğer böyle bir Tarih yazarının konusu üzerine derinlemesine düşünmediğı, ama yazılarında kişilerin ve halkların oldukları gibi buldukları söylenir-

se, o zaman örneğin Thukydides'te okunabilecek ve hiç kuşkusuz öyle olmadıkları ileri sürülebilecek konuşmalar bunu çürütüyor görünür. Ama konuşmalar insanlar arasındaki eylemlerdir, ve dahası etkileri oldukça özsel olan eylemlerdir. Gerçekten de insanlar sık sık 'Bu yalnızca bir konuşmadır,' derler, ve bu düzeye dek onların suçsuzluklarını sergilemeyi isterler. *Böyle* konuşma yalnızca boş konuşmadır, ve boş konuşmanın suçsuz olma gibi önemli bir üstünlüğü vardır. Ama halkların halklara seslenmeleri, ya da halklara ve prenslere seslenen konuşmalar Tarihin bütünleyici bileşenleridir. Örneğin Perikles'in, o en derin eğitilmiş, en gerçek, en soylu devlet adamının söylevleri gibi söylevler Thukydides tarafından daha öte işlenmiş olsalar bile, gene de Perikles'e yabancı değildirler. Bu söylevlerde bu insanlar halklarının düzgülerinden, onların kendi kişiliklerinden, törel ve tinsel doğalarının olduğu gibi politik ilişkilerinin de bilincinden, ve ereklerinin ve eylem yollarının ilkelerinden söz ederler. Tarih yazarının onlara söyledikleri ödünç bir bilinç değil, tersine kendi kültürlerini anlatan sözlerdir.

Eğer uluslarla birlikte yaşamayı ve onların en içlerine ulaşmayı istiyorsak, yakından tanımamız ve üzerlerinde uzun uzadıya durmamız gereken tarih yazarları bunlardır; eğer onlarda yalnızca bilginliği değil, ama derin ve gerçek bir hazı da arayacaksak, yönelmemiz gereken tarihçiler bunlardır; ama sayıları belki de düşünebileceğimizden daha azdır: Tarihin babası, eş deyişle yaratıcısı olan Herodotus ve Thukydides'ten daha önce söz etmiştik; Xenofon'un *On Binlerin Geri Çekilişi* eşit ölçüde kökensel bir kitaptır; Sezar'ın *Yorumlar*'ı büyük bir ruhun yalın yapıtıdır. Eskiler arasında bu tarih yazarları zorunlu olarak büyük komutanlar ve devlet adamlarıydılar; Orta Çağlarda, eğer devlet işlerinin ortasında yer alan piskoposları bir yana bırakırsak, Keşişler saf tarihçi yazarları olarak bu sınıfa aittirler; ama antikçağın o tarihçileri yaşamla nedensiz sıkı bağlantı içindeyseler, onlar ondan o denli yalıtılmıştı. Modern zamanlarda tüm ilişkiler değişmiştir. Bizim

kültürümüz özsel olarak kavrayıcıdır ve tüm olayları hemen tasarım yetisi için anlatılara çevirir. Bunların arasında özellikle askeri olaylar üzerine eşsiz, yalın, belirli anlatılar vardır ki, pekala Sezar'ınkiler ile aynı sınıfa koyulabilirler ve içeriklerinin varsılığı ve araç ve koşullar üzerine ayrıntılar nedeniyle giderek daha öğreticidirler. Fransız *Mémoires* da buraya aittir. Bunlar birçok durumda parlak kafalar tarafından önemsiz sorunlar üzerine yazılmışlardır; sık sık pek çok anekdot gereci kapsarlar ve yetersiz bir zeminleri vardır; gene de, Cardinal de Retz'inkiler gibi, çoğu kez gerçek tarihsel başyapıtlardır; bunlar büyük bir tarihsel alana yayılırlar. Almanya'da böyle ustalar seyrek görülür; Büyük Friedrich (*Histoire de mon temps*) bu bakımdan ünlü bir kuraldışıdır. Böyle insanlar hiç kuşkusuz yükseklerde duruyor olmalıdırlar. Ancak yukarıda durulduğu zaman olgular doğru olarak gözlenebilir ve herşey görülebilir, aşağıda küçük bir delikten dışarıyı seyrederken değil.

b) İkinci Tarih türüne *düşünsel/reflektierend* Tarih diyebiliriz. Bu tür Tarih sunumu ele aldığı zaman ile bağıntı içinde olmayan, ama tını açısından şimdinin ötesinde olan Tarihtir. Bu ikinci cinste birbirlerinden çok değişik türler ayrılabilir.

aa) İstenen genel olarak bir ulusun ya da bir ülkenin ya da dünyanın bütün tarihi üzerine bir görüş, kısaca *Evrensel Tarih* dediğimiz şeydir. Burada tarihsel gerecin işlenmesi başlıca sorundur ki, bu işi yapacak olan kişi ona *kendi* tınıyla yaklaşır; ama bu içeriğin tınından ayrı bir tındır. Burada özellikle yazarın bir yandan betimlediği eylemlerin ve olayların içerik ve ereklarına ilişkin olarak, öte yandan tarihi ele alış yoluna ilişkin olarak kendisinin saptadığı ilkeler önemli olacaktır. Biz Almanlar durumunda derin düşünce ve sağgörü büyük bir türülülük gösterir ve her tarih yazarının bu konuda kendi kafasında kendine özgü bir türü ve tarzı vardır. İngilizler ve Fransızlar genel olarak tarihin nasıl yazılması gerektiğini bilirler, ve duruş noktaları daha evrensel ve daha ulusal bir kültür basamağına aittir; bizim

aramızda ise herkes bir özgünlük yaratma havasındadır, ve tarih yazmak yerine her zaman tarihin nasıl yazılması gerektiği üzerine araştırma yapmaya çabalarız. Düşünsel Tarihin bu ilk türü, eğer bir ülkenin tarihinin bütününe sunmaktan daha öte hiçbir ereği yoksa, kendini sıkı sıkıya öncekine bağlar. Böyle derlemelerin (Livius'un, Sicilyalı Diodoros'un tarihleri, Johannes von Müller'in *İsviçre Tarihi* buraya aittir), eğer iyi yapılmışlarsa, yüksek değerleri vardır. En iyileri arasında hiç kuşkusuz ilk sınıfın tarihçilerine yaklaşan türde tarihçiler sayılabilir, ve bunlar öylesine görsel yazarlar ki, okur çağdaşların ve görgü tanıklarının olayları anlatışını dinlemekte olduğu izlenimine kapılabilir. Ama değişik bir kültüre ait bir bireye özgü olması kaçınılmaz *tekil bir* ton çoğu kez böyle bir tarihin içinden geçmesi gereken zamanlara uyarlanmaz, ve yazarın anlatısında konuşan tin bu zamanların tininden bütünüyle başka bir tindir. Böylece Livius eski Roma krallarına, konsüllerine ve generallerine ancak kendi zamanının usta bir avukatı tarafından yapılabilecek ve [Roma] antikçağından kalan gerçek efsaneler (örneğin Menenius Agrippa masalı gibi) ile çarpıcı bir zıtlık içinde duran türde konuşmalar yaptırır. Böylece bize çarpışmaların betimlemelerini sanki onları kendisi görmüş gibi verir; ama bunların özellikleri tüm zamanlardaki çarpışmalar için kullanılabilir, ve belirlilikleri yine başka yerlerde sık sık birincil önemdeki noktalara egemen olan bağlantı eksikliği ile ve tutarsızlık ile zıtlık içinde durur. Böyle bir derlemci ile kökensel bir tarihçi arasındaki ayrımı saptamanın en iyi yolu Polybius'u Livius'un kendi tarihinde Polybius'un yapıtının saklandığı dönemler için kullandığı, genişlettiği ve kısalttığı biçim ile karşılaştırmaktır. Johannes von Müller tablosunda betimlediği zamanlara bağlı kalabilme çabasında tarihine katı, resmi, titiz bir görünüş vermiştir. Eski Tschudy'de bulunan anlatılar daha çok yeğlenir; herşey salt yapay ve uydurma bir antikçağ havasında olduğundan daha saf ve daha doğaldır.

Uzun dönemleri ya da bütün bir dünya tarihini göz

önüne almayı isteyen bir tarih gerçekte edimsel olanın bireysel betimlemelerinden vazgeçmeli ve kendini soyutlamalara kısaltmalıdır; ve bu yalnızca olayların ve eylemlerin atlanması anlamında değil, ama Düşüncenin en güçlü örnekleyici olması gibi başka bir anlamda alınmalıdır. Bir çarpışma, büyük bir utku, bir kuşatma bundan böyle kendisi değildir ve yalın belirlenimler içerisine sıkıştırılmıştır. Livius Volscii ile savaşları anlatırken, zaman zaman çok kısaca 'Bu yıl Volscii ile savaşıldı' der.

bb) Düşünsel Tarihin ikinci bir türü *Pragmatik* Tarihtir. Geçmiş ele alırken ve uzaklarda kalmış bir dünya ile ilgilenirken, düşünce için bu kendi etkinliğinden ve çabasına ödül olarak bir Şimdi ortaya çıkar. Olaylar değişiktir, ama onlarda evrensel olan ve içsel olan, onları bağlayan şey *birdir*. Bu Geçmiş ortadan kaldırır ve olayları Şimdiye getirir. Pragmatik düşünceler, ne denli soyut olsalar da, tam bu yolla gerçekte Şimdidedirler ve Geçmişin anlatılarını bugünün yaşamında diriltirler. Böyle düşüncelerin gerçekten de ilginç ve diriltici olup olmadıkları yazarın kendi tinine bağlıdır. Burada özellikle ahlaksal düşüncelere ve tarih yoluyla kazanılan ahlaksal derslere değinmek gerekir, ki bu ikinciler sık sık birinciler göz önünde tutularak ele alınırlar. Eğer iyilik örneklerinin ruhu yükselteceği ve çocukların ahlaksal eğitiminde onlara mükemmellik aşılama için uygulanabilir oldukları söylenebilirse, gene de ulusların ve devletlerin yazgıları, çıkarları, durumları ve karışıklıkları bir başka alandır. Yöneticilere, devlet adamlarına, uluslara özellikle tarihin deneyimi yoluyla öğrenmeleri salık verilir. Ama deneyimin ve tarihin öğrettiği şey ulusların ve hükümetlerin tarihten hiçbir zaman hiçbirşey öğrenmedikleri ya da ondan türetilmiş öğretilere göre davranmadıklarıdır. Her dönemin öylesine kendine özgü koşulları vardır ve öylesine bireysel bir durum gösterir ki, onda onun kendisinden çıkararak karar verilmelidir ve ancak böyle karar verilebilir. Dünya olaylarının baskısı altında evrensel bir ilkenin hiçbir yararı olmaz, benzer durumların anılarına başvurular sonuçsuzdur, çünkü geçmişin soluk anılarının

Şimdinin diriliğine ve özgürlüğüne karşı hiçbir güçleri yoktur. Bu bakımdan hiçbirşey Fransızların Devrim döneminde Yunan ve Roma örneklerine dönmek için o sık yinelenen çağrılarında daha sığ olamaz. Hiçbirşey bu ulusların doğasından ve bizim zamanımızın doğasından daha ayrı olamaz. *İsviçre Tarihi*'nde olduğu gibi *Evrensel Tarih*'inde de böyle ahlaksal amaçları göz önünde tutan Johannes von Müller prensler, hükümetler ve halklar için, özellikle İsviçre halkı için böyle bir öğreti hazırladı (özel bir öğretiler ve düşünceler derlemi oluşturdu ve mektuplaşmalarında sık sık bir haftada hazırladığı bu düşüncelerinin tam sayısını verir); ama bunu başarmış oldukları arasında en iyisi sayamaz. Ancak durumlar üzerine kökten, özgür, kapsayıcı bir görüş ve İdeanın derin anlamı (örneğin Montesquieu'nün *Yasaların Tini*'nde olduğu gibi) böyle düşüncelere gerçeklik ve ilginçlik verebilir. Bu nedenle *bir* düşünsel Tarih *başkasını* yerinden eder; her yazar için gereçler önünde açıktır; her biri kendini onları kolayca düzenlemeye ve işlemeye yetenekli görebilir; her biri kendi tinini zamanın tini olarak onlarda geçerli kılabilir. Böyle düşünsel Tarihlerden bıkararak, insanlar sık sık bir olayın tüm bakış açılarını dışlayan imgelerine geri dönmüşlerdir. Bunların hiç kuşkusuz belli bir değeri vardır, ama çoğunlukla yalnızca ham bir gereç sunarlar. Biz Almanlar bunlarla yetiniriz; buna karşı Fransızlar ise dahiyane bir yolla kendileri için bir Şimdi oluştururlar ve Geçmiş şimdiki durum ile ilişkilendirirler.

cc) Düşünsel Tarihin üçüncü türü *Eleştirel* Tarihtir; buna zamanımızda Almanya'da tarihi ele almanın başlıca yolu olduğu için değinilecektir. Bunda sunulan tarihin kendisi değil, ama Tarihin bir Tarihi, tarihsel anlatıların bir yargılanışı ve bunların gerçeklik ve inandırıcılıklarının bir araştırmasıdır. Bunda yatan ve özellikle yatması gereken özgünlük yazarın anlatılardan olgularda olmayan birşeyi çıkarmada gösterdiği kavrayış keskinliğidir. Fransızlar bu alanda derin ve sağgörü üzerine dayalı pekçok çalışma üretmişlerdir. Ama gene de böyle eleştirel yöntemi tarihsel

olarak geçerli bir yöntem olarak geçerli kılmaya çalışmamış, yargılarını eleştirel incelemeler biçiminde sunmakla yetinmişlerdir. Bizim durumumuzda ise o yüksek eleştiri denilen şey, genel olarak filolojiye olduğu gibi, tarihsel yazına da egemen olmuştur. Bu yüksek eleştiri boş bir imgelem yetisinin sağlayabileceği tarihsel olmayan tüm olanaklı ucubeleri getirmek için gerekçeyi sağlamıştır. Bu, öznel kuruntuları tarihsel verilerin yerine koyarak, tarihte Şimdiyi kazanmanın bir başka yoludur — kuruntular ki, ne denli gözüpük iseler, eş deyişle ne denli önemsiz ayrıntılar üzerine dayalı ve tarihin en kararlı olguları ile ne denli çelişkili iseler o denli değerli sayılırlar.

dd) Düşünsel Tarihin son türü kendini hemen parçalı birşey olarak gösteren türdür. Hiç kuşkusuz soyutlayıcıdır; ama genel bakış açılarını (örneğin Sanat Tarihi, Tüze Tarihi, Din Tarihi) aldığı için, Felsefi Dünya Tarihine bir geçiş oluşturur. Zamanımızda *kavramlar tarihinin* bu biçimi daha gelişmiş ve öne çıkarılmıştır. Böyle dallar [Sanat, Tüze, Din] bir ulusun tarihinin bütünü ile bir ilişki içinde dururlar, ve herşeyin çevresinde döndüğü biricik nokta bütünün bağlantısının mı sergilendiği, yoksa yalnızca dışsal ilişkileri içinde mi arandığıdır. Bu ikinci durumda, bu dallar ulusun bütünüyle olumsal, tekil özellikleri olarak görünürler. Şimdi, eğer düşünsel Tarih evrensel bakış açılarını izleme noktasına gelmişse, o zaman belirtmek gerek ki, eğer böyle bakış açıları gerçek bir doğada iseler, yalnızca dışsal bir çizgi, yalnızca dışsal bir düzen oluşturmazlar, tersine olayların ve edimlerin kendilerinin içsel ve yol gösterici ruhlarıdır. Çünkü, ruh-önderi Merkür gibi, İdea gerçeklikte halkların ve dünyanın önderidir, ve Tin, o önderin ussal ve zorunlu İstenci, dünya olaylarına öncülük etmiştir ve etmektedir; onu bu önderlikte tanıyabilmek burada amacımızdır. Bu bizi

c) Tarihin üçüncü cinsine, *Felsefi Tarihe* getirir. Önceki iki tür açısından hiçbir açıklama gerekmemiştir, çünkü kavramları kendiliğinden açtı; ama bu sonuncusunda

durum başka türlüdür ve gerçekten de bir açıklama ya da aklama gerektiriyor görünür. Gene de genel olarak Tarih Felsefesinin tarihin düşünceye dayalı irdelenişinden başka birşeyi imlemediği söylenebilir. Düşünce hiç kuşkusuz ondan vazgeçebileceğimiz birşey değildir; kendimizi hayvanlardan onunla ayırdederiz, ve duyumda, tanımada ve bilmede, itkilerde ve istençte, bunlar insansal oldukları ölçüde, bir Düşünce vardır. Ama Düşünceye bu başvuru burada doyurucu görünmeyebilir, çünkü tarihte Düşünce verili olana ve var olana altgüdümlüdür, onu temeli olarak alır ve onun tarafından yönlendirilir; Felsefe ise, tersine, nesnesine Kurgunun var olana bakılmaksızın kendi içinden üreteceği Düşünceleri yükler. Tarihe böyle Düşüncelerle yaklaştığında, Kurgu onu bir gereç gibi ele alır, onu olduğu gibi bırakmaz, tersine Düşüncelere göre düzenler, ve söylendiği gibi onu *a priori* kurar. Ama Tarihin yalnızca var olanı ve olmuş olanı, olayları ve edimleri ele alması gerektiği için, ve ancak verili olana sıkı sıkıya sarıldığı ölçüde gerçek doğasına bağlı kaldığı için, Felsefenin işi bu etkinlik ile çelişki içinde duruyor görünür; ve bu çelişkinin ve ondan Kurgu için doğan suçlamanın burada açıklanması ve çürütülmesi gerekir; ama bu nedenle Tarihsel olanın ereği, ilgisi ve ele alınışı ve Felsefe ile ilişkileri üzerine yürürlükte olan ya da her zaman yenileri bulunacak çok sayıda çarpık ve özel görüşün düzeltilmesi gibi bir işi üstlenmeyi istemiyoruz.

Felsefenin birlikte getirdiği biricik düşünce Usun dünyaya ege-men olduğu, öyleyse Dünya Tarihinde de ussal olanın ilerlemekte olduğu biçimindeki yalın Us düşüncesidir. Bu kanı ve içgörü genel olarak Tarih açısından bir varsayımdır; Felsefenin kendisinde ise bir varsayım değildir. Kurgul bilgi yoluyla onda Usun — burada bu anlatımla onun Tanrı ile bağını-tısını ve ilişkisini daha yakından açıklamaksızın yetinebiliriz — *Töz ve sonsuz Güç* olduğu, kendi kendisinin tüm doğal ve tinsel yaşamın *sonsuz Gereci* olduğu gibi bu kendi İçeriğinin etkinleştirici *sonsuz Biçimi* de olduğu tanıtlanır. *Us Tözdür*, başka bir deyişle, tüm edimsellik varlığını ve

kalıcılığını onda ve onun yoluyla bulur; — *sonsuz Güçtür*, çünkü Us yalnızca İdeale dek, yalnızca ‘Gerek’ noktasına dek gidebilecek denli, yalnızca edimselliğin dışında, kim bilir nerede, tikel birşey olarak kimi insanların kafalarında bulunacak denli güçsüz değildir; — *sonsuz İçeriktir*, tüm özsellik ve gerçekliktir, ve kendisi kendi Gerecidir ki, onu işlemesi için kendi *etkinliğine* verir, çünkü, sonlu bir edim gibi, etkinliğinin besinini ve nesnelere ondan kazanacağı verili bir aracın, dışsal bir gerecinin koşullarına gereksinmez; kendi kendisinden beslenir ve kendisi işlemekte olduğu Gereçtir; yalnızca kendisi kendi biricik varsayımı olduğu ve ereği saltık son erek olduğu için, kendisi bu ereğin İçeriden görüngüde, yalnızca doğal değil ama tinsel Evrenin de görüngüsünde, Dünya Tarihinde etkinleştirilmesi ve üretilmesidir. Şimdi, bu İdeanın gerçek olan, bengi olan, saltık olarak güçlü olan olması, onun kendini dünyada sergilemesi ve onda kendi kendisinden, onur ve görkeminden başka hiçbirşeyi sergilememesi — bu olgu, söylendiği gibi, Felsefede tanıtlanmış olandır ve burada böyle tanıtlanmış olarak varsayılacaktır.

Okurlarım arasında henüz Felsefe ile tanışık olmayanlardan belki de Dünya Tarihi üzerine bu dersi Usa duyulan bir inanç ile, onun bilgisi için bir istem, bir susuzluk ile karşılamalarını bekleyebilirim; hiç kuşkusuz bilimlerin öğrenilmesinde öznel gereksinim olarak varsayılması gereken şey yalnızca yüzeysel bir tanışıklıklar yığını için değil, ama ussal içgörü için, bilgi için istem olmalıdır. Eğer Dünya Tarihine daha şimdiden Usun düşüncesi ile, bilgisi ile giremiyorsak, o zaman hiç olmazsa Usun orada *olduğuna*, Anlığın ve özbilinçli İstencin dünyasının olumsuzluğa terkedilmiş olmadığına, tersine kendini bilen İdeanın ışığında kendini göstermek zorunda olduğuna duyulan sağlam, yenilmez bir inancı taşımamızdır. Ama gerçekte önceden böyle bir inanç için bir istemde bulunmam gerekmez. Geçici olarak söylemiş olduklarımız ve daha öte söyleyecek olduklarımız bilimimiz açısından bile yalnızca varsayım olarak değil, ama bütünün bir özeti olarak, bizim

tarafımızdan yapılacak irdelemenin sonucu olarak alınmalıdır — bir sonuç ki, daha önceden bütünü tanıdığım için *benim tarafımdan* bilinmektedir. Öyleyse Dünya Tarihinin ussal bir ilerleme olmuş olduğu, Dünya Tininin, doğası hiç kuşkusuz her zaman bir ve aynı olan, ama bu tek doğasını dünyanın belirli-varlığında açındıran Tinin ussal, zorunlu süreci olduğu yalnızca bu Tarihin kendisinin irdelemesinden çıkan bir sonuçtur. Bu, söylendiği gibi, Tarihin sonucu olmalıdır. Ama Tarihi olduğu gibi almamız: Tarihsel olarak, görgül olarak ilerlemeliyiz; başka şeyler arasında, meslekten tarihçiler gibi yanlış yönlendirilmeye izin vermemeliyiz, çünkü bunlar, özellikle büyük yetkeler olarak görülen Alman tarihçileri, felsefeciyi onunla suçladıkları şeyi, yani Tarihte *a priori* uydurmalar getirme işini kendileri yaparlar. Örneğin, doğrudan Tanrı tarafından eğitilmiş, eksiksiz içgörü ve bilgelik ile donatılmış, tüm doğa yasalarının ve tinsel gerçekliğin tam bilgisini taşıyan bir ilk ve en eski halkın olmuş olduğu, ya da şu ya da bu rahipler-halkının varolduğu, ya da, daha özel birşeyden söz etmek için, bir Roma Eposunun olduğu ve Roma tarihçilerinin bundan en eski tarihi türetmiş oldukları vb. gibi yaygın uydurmalar vardır. Bu tür yetkelerden yararlanmayı yetenekli meslekten tarihçilere bırakmayı istiyoruz, çünkü bu uydurmalar tarihçilerimiz arasında hiç de alışılmadık şeyler değildirler. Buna göre, yerine getirilecek ilk koşul olarak, tarihsel olanı ona bağlı kalarak almamız gerektiğini bildirebiliriz; ama ‘bağlı kalarak’ ve ‘almak’ gibi genel anlatımlarda bir ikircim yatar. Giderek yalnızca alıcı olarak davrandığını, kendini yalnızca verili olana bıraktığını sanan ve ileri süren sıradan ve yansız tarihçi bile düşüncesinde edilgin değildir, kategorilerini kendisi ile birlikte getirir ve varolanı onlar yoluyla görür; özellikle bilimsel olması gereken herşeyde Us uyumamalı, ve derin düşünce uygulanmalıdır; kim dünyaya ussal olarak bakarsa, onu ussal olarak görür, ve ikisi birbirlerini karşılıklı olarak belirler. Ama derin düşüncenin değişik yolları, bakış açıları, olguların (ki en yakında yatan kategoridir)

salt önemleri ve önemsizlikleri üzerine yargıda bulunma buraya ait değildir.

Yalnızca Usun dünyada olduğu gibi Dünya Tarihinde de egemen olmuş olduğu ve egemen olmayı sürdürdüğü yolundaki evrensel kanı üzerine iki biçimsel noktayı ve bakış açılarını anımsatacağım, çünkü bunlar bize aynı zamanda güçlüğü oluşturan ana noktayı daha yakından ele alma ve üzerinde daha öte durmamız gereken bir konuyu belirtme fırsatını verirler.

Bunlardan biri ilk kez Yunanlı Anaxagoras'ın *nousun* (νοῦς), genel olarak Anlağın ya da Usun dünyayı yönettiğini söylemiş olduğunu bildiren tarihsel pasajdır; bu özbiçimli Us olarak Anlık değil, genel olarak bir Tin değildir; — ikisini birbirinden bütünüyle ayırdetmemiz gerekir. Güneş dizgesinin devimi değişmez yasaları izler; bu yasalar onun Usudur, ama ne güneşin ne de bu yasalarda onun çevresinde dönen gezegenlerin buna ilişkin bir bilinçleri vardır. Böylece Usun doğada olması, doğanın değiştirilemez evrensel yasalar tarafından yönetiliyor olması gibi bir düşünce bizi şaşırtmaz, bu tür düşüncelere alışığızdır ve onları fazla büyütmeziz; bu tarihsel duruma tarihin bize önemsiz görünebilen bu tür düşüncelerin dünyada her zaman olmuş olmadıklarını öğrettiğine, böyle düşüncelerin aslında insan tininin Tarihinde çığırklar oluşturduklarına dikkati çekmek için değindim. Aristoteles o düşüncenin yaratıcısı olarak Anaxagoras'ın sarhoşlar arasındaki ayık biri olarak görünmesinden söz eder. Sokrates bu düşünceyi Anaxagoras'tan üstlendi, ve düşünce olayları şansa yükleyen Epikürüs'ün felsefesi dışında Felsefede hemen egemen oldu. “Bundan sevinç duydum,” der Sokrates, Platon'un diyalogunda, “ve bana Doğayı Usa göre yorumlayacak, tikel olanda onun tikel ereğini, bütünde evrensel ereği gösterecek bir öğretmen bulmuş olduğum umuduna kapıldım. Dünyaları verseler bu umuttan vazgeçmeyecektim. Ama büyük bir coşkuyla kendimi Anaxagoras'ın yazılarına verdikten sonra onun yalnızca Hava, Ether, Su ve benzerleri gibi dışsal nedenlerden söz ettiğini görünce

büyük bir düşünceliğine uğradım.” Açıktır ki Sokrates’in Anaxagoras’ın ilkesinde bulduğu yetersizlik ilkenin kendisini değil, ama somut doğaya uygulanışındaki eksikliği, Doğanın o ilkeden anlaşılıyor ya da kavranıyor olmamasını, bütününde o ilkenin soyut olarak bırakılmış olmasını, Doğanın onun bir gelişimi olarak, Ustan ortaya çıkarılmış bir örgütleniş olarak kavranmamasını ilgilendirir. Burada, hemen başlangıçta, bir belirlenimin, bir ilkenin, bir gerçekliğin yalnızca soyut olarak saptanması ve daha tam belirlenime ve somut gelişime ilerleme arasındaki bu ayrıma dikkati çekmek istiyorum. Bu ayrım belirleyicidir, ve Dünya Tarihini incelememizin vargısında en yeni politik durumun ele alınmasında başkaları arasında özellikle bu duruma geri döneceğiz.

Dahası, Usun dünyayı yönetiyor olması düşüncesinin bu ortaya çıkışı onun dinsel gerçeklik biçiminde iyi bildiğimiz daha öte bir uygulaması ile, yani dünyanın şansın ve dışsal olumsal nedenlerin eline bırakılmadığı, tersine bir *Kayranın* dünyayı yönettiği görüşü ile bağıntılıdır. Daha önce sözü edilen ilkeye inancınız konusunda bir istemde bulunmayı istemediğimi belirtmiştim; gene de *bu dinsel biçim altında o ilkeye* inancınıza başvurabilirim — eğer genel olarak felsefe biliminin özgünlüğü varsayımlarda bulunmaya izin veriyorsa; ya da, aynı şeyi başka türlü anlatırsak, böyle birşeye başvurmayacağım çünkü ele almayı istediğimiz bilimin kendisinin o ilkenin gerçekliğinin olmasa da doğruluğunun tanıtını vermesi gerekir. Şimdi, gerçeklik, bir Kayranın, hiç kuşkusuz tanrısal Kayranın dünyanın olaylarının başında olması gerçekliği o verilen ilkeye karşılık düşer, çünkü tanrısal Kayra bilgelik ile donatılı sonsuz güçtür ki, ereğini, eş deyişle dünyanın saltık, ussal son ereğini edimselleştirir: Us kendi kendisini belirleyen bütünüyle özgür düşüncedir. Ama dahası, şimdi bu inanç ve ilkemiz arasında bir ayrım, aslında bir karşıtlık tam olarak Sokrates’in Anaxagoras’ın ilkesi durumundaki istemi ile aynı yolda kendini gösterir. Çünkü o inanç da eşit ölçüde belirsizdir, genel olarak Kayraya inanç denilen

şeydir, ve belirlenime, bütünün üzerine, Dünya Tarihinin herşeyi kapsayan akışı üzerine uygulamaya dek ilerlemiş değildir. Ama Tarihi açıklamak demek insanların tutkularını, dehalarını, etkin yetilerini ortaya sermek demektir, ve Kayra tarafından bu belirlenmişliğe genellikle onun *Tasarı* denir. Gene de bu *Tasarı* bizim gözlerimizden gizli olması gereken şeydir; giderek onu bilmeyi istemek bile kendini-bilmezlik sayılır. Anaxagoras'ın Anlağın kendini edimsellikte nasıl ortaya serdiği konusundaki bilgisizliği doğaldı: Henüz düşüncenin bilinci ne onda, ne de bütün bir Yunanistan'da yeterince gelişmişti; Anaxagoras evrensel ilkesini Somuta uygulayamadı, ikinciye birinciden saptamayı başaramadı; ve Somutun Evrensel ile birleşmesini kavrama adımını atan ilkin Sokrates oldu. O zaman Anaxagoras böyle bir uygulamaya karşı bir polemik tutumuna girmede; ama Kayraya o inanç en azından büyük ölçek uygulamaya karşı ya da Kayranın *Tasarının* bilgisine karşı böyle bir tutuma girer. Çünkü tikel durumlarda şurada burada o *Tasarın* geçerli olmasına izin verilir; dindar yürekler tek tek olaylar durumunda yalnızca Şansı değil, ama Tanrının parmağını görürler, örneğin büyük sıkıntı ve yoksulluk içindeki bir bireye beklenmedik bir yardım geldiği zaman olduğu gibi; ama bu erekların kendileri sınırlı türdendir, yalnızca bu bireyin tikel ereklidirler. Ama Dünya Tarihinde işimiz Uluslar olan bireyler ile, Devletler olan bütünlükler iledir. Öyleyse Kayraya inanç üzerine deyim yerindeyse ne o perakendeci bakış açısında, ne de yalnızca bir Kayranın olduğu biçimindeki genel görüşe gitmeyi isteyen, ama onun daha belirli edimlerine yaklaşmayı yadsıyan salt soyut, belirsiz inançta durup kalabiliriz. Tersine, en içten çabamız Kayranın yollarını, Tarihteki araçlarını ve görüngülerini tanımaya yönelmelidir, ve bunları o evrensel ilke ile ilişkilendirmemiz gerekir. Ama genel olarak tarihsal Kayranın *Tasarının* bilgisine değinmekle zamanımızın birincil önemdeki bir sorusunu, Tanrıyı bilme olanağına ilişkin soruyu, ya da daha doğrusu, bu bir soru olmaya son verdiği için, bir önyargıya dönüşmüş olan öğretiyi, Tanrıyı